

kaldırmayın" demiştir. Bununla beraber Hz. Peygamber bineğinden inerek onlara selâm vermiş, Kur'an okumuş ve müslüman olmayanları İslâm'a davet etmiştir. Bundan rahatsız olan Abdullah, Peygamber'e, söylediklerinin doğru ve güzel olduğunu, ancak kendilerini rahatsız etmemesini, tebligatını sadece kendisini ziyarete gelenlere yapmasını söylemiştir. Onun bu davranışına sert tepkiler gösterilmek üzere iken Hz. Peygamber bunları önlemiş, sonra da Sa'd b. Ubâde'nin evine giderek onları anlatmıştır. Kaynakların kaydettiğine göre Sa'd Hz. Peygamber'e, Yesrib halkının Abdullah'a taç giydirmek üzere iken kendisinin Medine'ye hicret etmesiyle bunun gerçekleşemediğini hatırlatarak bu tür davranışlarının bundan kaynaklandığını söylemiş ve onu mâzur görmesini rica etmiştir. Abdullah b. Übey'in Hz. Peygamber'e karşı beslediği düşmanlık hislerinin Mekke müşrikler tarafından tahrik edildiğini de söylemek gerekir. Ebû Dâvûd'un naklettiği bir habere göre ("İḥrâc", 22), hicretten birkaç gün sonra Kureys ileri gelenleri Abdullah'a bir mektup göndererek himayelerine aldıkları Peygamber'i öldürmelerini veya Medine'den çıkarmalarını istemişler, aksi takdirde bütün güçleriyle üzerlerine yürüyeceklerini bildirmişlerdir. Abdullah b. Übey'in konuyu taraftarlarıyla müzakere etmekte olduğu haberi Hz. Peygamber'e ulaşmış, o da Abdullah'ı ziyaret ederek Kureys'in isteklerine uydukları takdirde kendilerinin zararlı çıkacaklarını ona hatırlatmıştır. O sırada Medine'nin büyük çoğunluğu müslüman olduğu için Abdullah Peygamber'e karşı harekete geçmeğe cesaret edememiştir.

Abdullah b. Übey'in müslüman oluş sebebini, Bedir Savaşı'nın müslümanlar lehine sonuçlanmasında aramak lâzımdır. Bedir Savaşı'nda müşriklerin galip geleceğine inanan Abdullah'ın taç giyme ümidi yeniden kuvvetlenmiş, fakat müslümanların zafer kazanması, onu hayal kırıklığına uğrattığı gibi Medine'de müşrik olarak yaşama imkânını da ortadan kaldırmıştır. Bu sebeple istemeyerek de olsa müslüman görünmeyi tercih etmek zorunda kalmıştır.

Abdullah b. Übey'in iş birliği yaptığı gruplardan biri Medine'deki yahudilerdi. Hazrec kabilesi eskiden beri Nadir yahudilerinin müttefiki olduğu için Abdullah, onların İslâm aleyhtarı faaliyetlerine kolayca katılabiliyordu. Müslü-

manların Bedir zaferini hazmedemeyen ve bunda kendi kötü âkibetlerinin işaretini gören Kaynakâ' yahudileri bazı taşkınlıklarda bulunmuşlardı. On beş gün süren kuşatma sonucunda yahudiler, Hz. Peygamber'in hükmüne razı olarak teslim oldukları bir sırada Abdullah onların imdadına koşmuş ve Peygamber'e Hazrec kabilesinin yahudilerle antlaşma yapmış olduğunu ileri sürmüştür. Bu hadiseden sonra müslümanların, yahudilerle hristiyanları dost edinmelerini yasaklayan âyet nâzil olmuştur (el-Mâide 5/51). Hemen arkasından gelen âyette de Abdullah b. Übey ve taraftarları kastedilerek, "Kalblerinde hastalık bulunanların, bize bir felâket gelmesinden korkuyoruz, diyerek onların arasında koşuştuklarını görürsün" buyrulmaktadır. Uhud Savaşı'nda Hz. Peygamber düşmanı Medine'de karşılamak düşüncesindeyken, bazı genç sahâbîlerin ısrarı üzerine, 700 kişilik bir kuvvetle Uhud'a doğru yola çıkmıştı. Abdullah da Medine'den dışarı çıkılmasına taraftar değilken Peygamber'in çıktığını görünce 300 kişilik bir kuvvetle ona katılmış, ancak yolda Medine'den ayrılmamak hususundaki görüşüne itibar edilmediğini ileri sürerek ve "Sizin savaşıcağınızı bilmiyordum" diyerek savaşa katılmaktan vazgeçmiş, kendisine bağlı olan kuvvetle Medine'ye geri dönmüştür.

Hz. Peygamber'in Nadir yahudilerinin Medine'yi terketmelerini istemesi üzerine, Abdullah b. Übey yahudilere haber göndererek yerlerinden ayrılmamalarını ve Peygamber'e karşı gelmelerini istemişti. Yahudiler de buna güvenerek kalelerine kapanmış ve mukavemete teşebbüs etmişlerse de vaad edilen yardım gelmeyince müslümanların şartlarını kabul etmek zorunda kalmışlardı. Kur'an-ı Kerim bu hadiseye işaret ederek münafıkların yalancılığını bir defa daha ortaya koymuştur (bk. el-Haşr 59/11).

Abdullah b. Übey, Müstalıkoğulları Savaşı'ndan dönerken de eskiden beri sürdürdüğü bozguncu hareketlerine devam ederek muhacirler aleyhine çirkin sözler söylemiş, fakat öldürülmesine yol açacak muhtemel sert tepkileri bizzat Hz. Peygamber engellemiştir. Yine bu sırada Hz. Âişe hakkında uydurulan iftiranın (bk. ÂİŞE, İFK) baş tertipçisi ve yayıcısı da olmuştur. Kur'an'da Abdullah kastedilerek, "İftiranın büyüğü-nü üstlenen adam için en büyük azap

vardır" (en-Nûr 24/11) buyurulmuştur. Hz. Peygamber kendisini çok üzen bu hadiseden dolayı da Abdullah'ı cezalandırmamış ve ona karşı daima müsama-halı davranılmasını istemiştir.

Abdullah b. Übey hicretin dokuzuncu yılı şevval ayının sonlarına doğru (şubat ortaları 631) hastalandı; yirmi gün süren bu hastalıktan sonra da öldü. Oğlu Abdullah, babasını kefenlemek için Peygamber'den gömleğini istedi, cenaze namazını kıldırmasını da rica etti. Hz. Peygamber gömleğini verdi, fakat namazını kıldırma için harekete geçtiği sırada Hz. Ömer'in ısrarlı itirazlarıyla karşılaştı. Ömer, Tevbe süresinin sekseninci âyetine dayanarak münafıkların affı için dua edilemeyeceğini ileri sürüyordu. Nihayet aynı sürenin nâzil olan seksen dördüncü âyeti, Ömer'i tasdik eder mahiyette, münafıklara dua etmeyi ve kabirlerini ziyareti kesinlikle yasakladı.

BİBLİYOGRAFYA :

İbn Hişâm, *es-Sîre* (

de yer aldı; Useyr b. Zârem (bk. Vâkidî, II, 566-568) üzerine gönderilen otuz kişilik askerî birlikte bulundu. Hz. Peygamber, Medine üzerine yürümek için adam toplamakla meşgul olan yahudi lideri Hâlid b. Süfyan b. Nubeyh'i (İbn Sa'd'a göre Süfyan b. Hâlid'i) ortadan kaldırmak üzere tek başına onu görevlendirdi. Hâlid'i Nahle veya Urene'de bulabileceğini, ona güven verebilmek için gerekirse kendi aleyhinde rahatça konuşabileceğini söyledi. Abdullah, Hâlid b. Süfyan'ı Urene vadisinde buldu. Onu görünce içinde bir ürperti duydu. O sırada ikinci vakti girmiş olduğu için, Hâlid'e doğru giderken namazını ima ile kıldı. Kendisini, onun emrinde Peygamber'le savaşmaya gelen Huzâali bir Arap olarak tanıttı ve Peygamber aleyhinde öyle şeyler söyledi ki Hâlid şimdiye kadar Muhammed'den böyle bahseden ve onunla savaşmaya bu kadar istekli olan bir adamla karşılaşmadığını itiraf etmek zorunda kaldı. Abdullah'ı yanından ayırmadı, akşam da kendi çadırında alıyordu. Hâlid'in adamları dağıldıktan sonra bir fırsatını bulan Abdullah Hâlid'i öldürdü ve hemen uzaklaşıp bir mağarada gizlendi. Daha sonra da Medine'ye döndü, olanı biteni Hz. Peygamber'e anlattı. Peygamber ona bu olayın hâtırası olarak bir asâ verdi ve, "Bu kıyamet günü aramızda bir işaret olacak, sen cennette de bu asâya dayanacaksın" (*Müşned*, III, 496) dedi. Abdullah b. Üneys bu hâtırayı ölünceye kadar kılıcıyla birlikte taşıdı. Vefatında vasiyeti üzerine kefeni içine kondu.

Hicretin dördüncü veya altıncı yılında, muharrem'in 5'inden 23'üne kadar süren bu olay, Abdullah b. Üneys seriyesi diye anıldı. Gizlice düşman içine giren müslümanların diğer müslümanlar aleyhinde konuşabileceklerine ve ima ile namazlarını kılacaklarına delil olarak gösterilen (bk. Ebû Dâvûd, "Sefer", 20; Serahsî, I, 266-270) bu hadisenin kahramanı Abdullah, yakalandığı humma yüzünden (bk. Vâkidî, I, 117) Bedir Savaşı'na katılamamış, ancak Uhud başta olmak üzere sonraki bütün savaşlara iştirak etmiştir. Mısır'ın fethinde, Afrika savaşlarında da bulunmuştur. Abdullah, evinin Mescid-i Nebevî'ye uzak olması sebebiyle Hz. Peygamber'den, Kadir gecesini ihya edebilmek için Medine'ye hangi gece gelmesi gerektiğini sormuş, o da ramazanın 23. gecesini tavsiye etmiştir (bk. *el-Muvaṭṭaʿ*, "İ'tikâf", 12; Ebû Dâvûd, "Şehru Ramazân", 3). Bunun

üzerine Abdullah her ramazanın 23. gecesini Medine'ye gelmiş, bu esnada Suf- fe veya Mescid-i Nebevî'de gecelediği için de *ashâb-ı Suffe* den sayılmıştır. Abdullah b. Üneys'in 80 (699) yılında Şam'da vefat ettiği rivayet edilmekteyse de genellikle 54'te (674) Muâviye'nin hilâfet yıllarında öldüğü kabul edilmektedir.

Abdullah'ın Hz. Peygamber'den rivayet ettiği hadisler, bazı sünenlerle *Müşned*'de (III, 495-496, 498) yer almıştır. Kendisinden de çocukları Atıyye, Amr, Damre ve Abdullah ile Câbir b. Abdullah hadis rivayet etmiştir. Hatta Câbir, sadece Abdullah'ın bildiği bir hadisi ondan öğrenmek için bir aylık yolculuğu göze alarak Şam'a kadar gitmiştir (bk. Buhârî, "İlim", 19).

BİBLİYOGRAFYA :

el-Muvaṭṭaʿ, "İ'tikâf", 12; Vâkidî, *Kitâbü'l-Megâzî* (nşr. M. Jones), London 1965-66 — Beyrut, ts. (Âlemü'l-Kütüb), I, 3, 4, 117, 170, 391-395; II, 531-533, 566, 567-568, 686, 687; III, 908, 997; İbn Hişâm, *es-Sîre* (nşr. Mustafa es-Sekkâ v.dğr.), Kahire 1375/1955, IV, 619 vd.; İbn Sa'd, *et-Tabakâtü'l-kübrâ* (nşr. İhsan Abbas), Beyrut 1388/1968, II, 50-51; *Müşned*, III, 495-496, 498; Buhârî, "İlim", 19; Ebû Dâvûd, "Sefer", 20; "Şehru Ramazân", 3; Taberî, *Târîh* (nşr. Muhammed Ebû'l-Fazl), Kahire 1960-70 — Beyrut, ts. (Dâru Süveydân), III, 156-157; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-evliyâ*, Kahire 1394-99/1974-79, II, 5-6; Serahsî, *Şerhu's-Siyer-i'l-kebîr* (nşr. Selâhaddin el-Müneccid), Kahire 1971-72, I, 266-267; İbnü'l-Esir, *Üsdü'l-gâbe* (nşr. Muhammed İbrâhim el-Bennâ v.dğr.), Kahire 1390-93/1970-73, III, 179-180; İbn Hacer, *el-İşâbe*, Kahire 1328, II, 278-279; a.mlf., *Tehzîbü't-Tehzîb*, V, 149-151; Hazrecî, *Hulâsatü Tezhib*, Bulak 1301 — Beyrut 1399/1979, s. 191; M. Asım Köksal, *İslâm Tarihi*, İstanbul 1981, IV, 9-12.

İSMAİL L. ÇAKAN

ABDULLAH VASSAF EFENDİ

(bk. VASSAF ABDULLAH EFENDİ).